

„Той пише само на латински и то великолепно! Толкова гъвкаво умее да подражава, че можем да го наречем Проспер Мериме от XV в... Ако читателят пожелае, Поджо ще се превъплъти в Сенека, Петроний, Тит Ливий; истински хамелеон на словото и духа, той пише като кого да е“ [21], с. 385.

Анализът на Тацитовите книги разкрива сериозно разминаване между съдържанието им (за историята и географията на „античния“ Рим) и приетата днес Скалигерова версия за „древната“ римска история. „Дълъг списък с противоречия дава и Гастон Буасие... Изброява множество грешки (грешки ли са наистина? – А. Ф.), каквито римлянин от I в. не би могъл да направи (според Скалигеровите историци – А. Ф.). Сред тях Гошар подчертава онези, които разкриват автора като **ЧОВЕК СЪС СВЕТОГЛЕД И ТРАДИЦИИ ОТ XV В.**“ [21], с. 387–390.

Това е важен момент. Той доказва фалшификацията на „Историята“ от Тацит за Гошар, Рос, Гастон Буасие и другите критици на Тацит. Като възпитаници на Скалигеровата история, убедени, че „истинският Тацит“ трябва да е живял през I в. от н.е., те не са в състояние да дадат друга трактовка на следите от петнайсти век, открити в „Историята“ на Тацит. А за нас тук няма никакви противоречия. Достатъчно е да предположим следното: „Историята“ на Тацит описва реални събития от XIII–XV в. от н.е. Тогава е естествено Тацит, като автор от XV в., да има „светогледа и традициите“ на своя век. И „грешките“, разкрити от историците, са доказателства за **ИСТИННОСТТА** на „Историята“ от Тацит. Но само при условие, че пренесем времето на действието ѝ в средните векове.

Но Гошар и Рос разкриват наистина странните обстоятелства около появата на „Историята“ от Тацит. Според тях, тези обстоятелства говорят за фалшификация. Ние смятаме, че Поджо Брачолини тенденциозно е редактирал оригиналния текст на „Историята“. А не е изключено, че „Тацит“ е просто литературният псевдоним на Поджо Брачолини. Той наистина е можел да разкаже за събитията в „античния“ Рим, случили се през XIII–XV в. от н.е., като е използвал намерените от него истински документи. Преценете сами.

„Той (Поджо – А. Ф.) отива в Лондон, но обещанията за щедрост от страна на Бофор се оказват измамни... През 1422 г... **ПИЕРО ЛАМБЕРТЕСКИ МУ ПРЕДЛАГА ДА НАПИШЕ НЯКАКВА ИСТОРИЧЕСКА КНИГА ПО ГРЪЦКИ ИЗТОЧНИЦИ, НО ДА ПАЗИ РАБОТАТА СИ В СТРОГА ТАЙНА, ЗА КОЕТО В ТЕЧЕНИЕ НА ТРИ ГОДИНИ** ще получава хонорар от 500 златни дукати. „**ДА МИ ДАДЕ 600 И ПРИЕМАМ!** – пише Поджо на Николи и му поръчва да уреди договора. – Работата, която ми предлагат, много ми харесва и смятам, че ще напиша нещо, годно за четене.“ Месец по-късно: „Щом Пиеро мине от думи към дела, с радост ще стиг-